

A Fővárosi Ítéltábla az Egri és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve. (felperes címe) felperesnek a Dr. Sipka Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. május 21. napján kelt 24.P.20.185/2012/21. számú ítélete ellen az alperes által 22. és 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 577.000 (ötszázhetvenhétezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjat.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 19.062.500 Ft-ot, és ezen összeg után 2010. április 6-tól 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegű, 2013. július 1-jétől a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8%-kal növelt összegű kamatát, továbbá 12.874.988 Ft-ot, és ennek 2010. június 2-től 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegű, 2013. július 1-jétől a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8%-kal növelt összegű kamatát, valamint 2.970.819 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a felperes és a M. D. F. (alperesi jogelőd) 2010. február 10-én vállalkozási szerződést kötöttek, amely szerint a felperes vállalta plakát gyártását és kihelyezését, míg a megrendelő 19.062.500 Ft vállalkozói díj megfizetését 2010. április 5-ig. A 2010. március 8-án megkötött vállalkozási szerződéssel a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy kivitelezze a 30 szpot megjelentetéséből álló televíziós kampányt az ... részére. A vállalkozói díjat a felek ezen szerződésben 12.874.988 Ft-ban, annak teljesítési határidejét 2010. június 1. napjában állapították meg. A szerződés teljesítése érdekében a felperes a ... tulajdonosával az M. Zrt-vel reklámszolgáltatási szerződést kötött. A felperes, az alperesi jogelőd és az M. Zrt. 2010. április 2-án kötött megállapodása szerint az alperes készfizető kezességet vállalt a reklámszolgáltatási díj határidőben történő megfizetéséért a felperes és a Zrt. között létrejött reklámszolgáltatási szerződésre figyelemmel.

2010. március 31-e és 2010. április 9-e között H. K. kiállította a teljesítésigazolásokat, amik nem tartalmaztak kifogást a felperesi teljesítést illetően. Ilyen előzmények után a felperes 2010. március

26-án állította ki 19.062.500 Ft-os, majd 2010. május 18-án a 12.874.988 Ft-ra vonatkozó számláját, az alperes azonban egyik számlát sem egyenlítette ki a felperes részére.

2011. február 14-én az alperes levélben kifogásolta a felperesnél az óriásplakát gyártása és kihelyezése kapcsán kötött szerződés alapján a felperesi teljesítést, azaz levelében minőségi kifogással élt. 2011. február 22-én válaszolt a felperes az alperes előzőekben ismertetett levelére, és elismerte a hibás teljesítést azzal, hogy 50% árleszállítást javasolt.

Az előzőekben ismertetett levélváltások után sem történt azonban az alperes részéről teljesítés. Ezt követően a 2011. augusztus 12-i és a 2011. szeptember 7-i levelében a felperes - már a teljes vállalkozói díjakra - fizetési felszólítást is küldött az alperesnek a vállalkozói díj kiegyenlítése érdekében.

A felperes az M. Zrt. felé fennálló tartozást nem fizette meg.

A felperes keresetében a Ptk. 298. §-a és 389. §-a alapján 19.062.500 Ft, és ennek 2010. április 6-tól járó kamata, továbbá 12.874.988 Ft, és ennek 2010. június 2-tól járó kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését, valamint kérte az alperes perköltségben marasztalását.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A 2010. február 10-i vállalkozási szerződést illetően érdemi ellenkérelmében a felperes 2011. február 22-i levelére hivatkozott, nevezetesen arra, hogy a felperes ezen levélben a hibás teljesítés tényét elismerte, és 50 %-os árleszállításra is javaslatot tett, mindezek alapján az alperes a kereset szerint nem marasztalható.

Ami pedig a 2010. március 8-i reklám szpotokkal kapcsolatos szerződésben kikötött vállalkozói díjat illeti, az alperes álláspontja az volt, hogy a felperes azt nem követelheti, ugyanis azt, mint közvetített szolgáltatást vállalta teljesíteni. Az alperes kezességvállalása miatt az M.-S. Zrt. jogosult közvetlenül az alperessel szembeni igényérvényesítésre.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta. A felek között létrejött szerződéseket a Ptk. 389. §-a szerinti vállalkozási szerződésnek minősítette. A 2010. február 10-i óriásplakátra vonatkozó szerződést illetően a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok - ezek közül is a teljesítésigazolások -, a rendelkezésre álló fotók, továbbá H. K. és .L.Z. tanúk vallomása alapján az volt megállapítható, hogy a felperes szerződésszerűen teljesített. Ezt a felperesi ügyvezető H. I. és az alperesi párt elnöke M. Zs. előadása is megerősítette. Mindezekre figyelemmel e körben a Ptk. már hivatkozott 389. §-a alapján köteles az alperes a felperes részére a vállalkozói díjat megfizetni.

A 2010. március 8-i reklám szpotok megvásárlására vonatkozó szerződést illetően az elsőfokú bíróság kifejtette, bár tény, hogy az alperes készfizető kezességet vállalt a felperest az M-S Zrt-vel szemben terhelő díj vonatkozásában, ez a tény azonban az alperest a felperessel kötött vállalkozási szerződés teljesítése alól nem mentesíti. A Ptk. 272. § (1) bekezdése és 274. § (2) bekezdésének a) pontjából ezen alperesi hivatkozás megalapozottsága nem következik. Ennek a hivatkozásnak - az elsőfokú ítéletben kifejtettek szerint - csak akkor lett volna relevanciája, ha az alperes a tévétársaságnak teljesített volna. Ez azonban nem történt meg, a rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a tartozás jelenleg is fennáll.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a Ptk. már hivatkozott 389. §-a alapján e körben is az alperest a kereset szerint marasztalta.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amiben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését kérte.

A fellebbezésben kifejtettek szerint mindenekelőtt azt kell vizsgálni, hogy a perbeli szerződések teljesedésbe mentek-e és, hogy a felperes teljesítése szerződésszerűnek tekinthető-e avagy sem. A 2010. február 10-i szerződést illetően az elsőfokú bíróság kellő alap nélkül mellőzte a felperes hibás teljesítést elismerő 2011. február 22-i levelét. Ebben ugyanis a felperes egyértelműen rögzíti, hogy „a kifogásolt táblákat és azok számát” elismeri. Az tény, hogy a perben lefolytatott bizonyítás, így a tanúk vallomása ezzel némiképp ellentétes, de - a fellebbezésben foglalt érvelés szerint - az okirat bizonyító ereje nagyobb, mint a tanúvallomása, így az ezen szerződésből eredő követelés alaptalan.

A 2010. március 8-i szerződést illetően az nem vitatott, hogy a felperes az abban kikötött vállalkozói díjban kalkulálta az alvállalkozó M-S Zrt-t megillető költséget (a média megjelenési díjat). A felperes az alvállalkozó felé nem teljesített, így az alperes marasztalása esetén hozzájutna a vállalkozási szerződésben foglalt azon költségekhez is, amit ki sem fizetett, tehát az ezen szerződés háttérében álló jogügyletet a felperes maga sem teljesítette, így az ezzel kapcsolatos követelése is alaptalan.

Arra az esetre, hogyha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét nem tartaná a rendelkezésre álló adatok alapján megváltoztathatónak, úgy indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság további bizonyítás lefolytatására történő utasítását.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes fellebbezési eljárási költségeiben marasztalását indítványozta.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi döntését az ítélet indokaira is kiterjedően mindenben osztotta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság csupán a következőket emeli ki. Téves az a fellebbezési hivatkozás, hogy az okirati bizonyítéknak nagyobb bizonyító ereje van, mint a perben kihallgatott tanúk vallomásának. Túl azon, hogy ezen fellebbezési hivatkozás az eljárási szabályokból nem következik - Pp. 3. § (5) bekezdés - maguk az eljárási szabályok biztosítják az okirattal, illetve annak tartalmával szembeni bizonyítást. Az vitássá nem tehető, hogy az alperes által a fellebbezésben hivatkozott 2011. február 22-i felperesi levél a Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokirat. A Pp. 196. § (1) bekezdésének a rendelkezéséből következően a teljes bizonyító erejű magánokirattal szemben is helye van ellenbizonyításnak. Épp ez az ellenbizonyítás vezetett a perbeli esetben sikerre, amikor a 14. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített H. K. tanúvallomásában, illetve a 21. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített L. Z. tanúvallomásában nyilatkozott az alperes által hivatkozott levelet illetően, az abban foglaltaktól eltérően. Tehát a tanúkkal a felperes bizonyította, hogy csupán azért került sor a levél megírására, hogy a felperest jogosan megillető követelésnek legalább egy részéhez a felperes hozzájuthasson. Ilyen körülmények mellett alaptalan az a fellebbezési támadás, ami szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul marasztalta az alperest a 2010. február 10-i szerződés szerint a felperest megillető 19.062.500 Ft-ban.

Ami pedig a 2010. március 8-i felek között, illetve a felperes és az alperesi jogelőd között létrejött szerződést illeti, helytálló e körben is az elsőfokú bíróság álláspontja. Az, hogy a felperes az alvállalkozóját mind a mai napig nem fizette ki, nem jelenti azt, hogy a perbeli szerződés teljesítését az alperes erre hivatkozással alappal tagadhatná meg. Ennek folytán a felperesnek ezen fellebbezési hivatkozása sem alapozza meg az elsőfokú bíróság érdemben helytálló döntésének a megváltoztatását és a 12.874.988 Ft-os felperesi követelés elutasítását. Hivatkozott e körben az alperes fellebbezésében a káron szerzés tilalmára is. Ennek a hivatkozásnak azonban azért nincs

relevanciája, mert nem kártérítés iránti pert indított a felperes az alperessel szemben, hanem a szerződés teljesítésére kötelezését kérte.

Az alperes fellebbezésében bár indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását további bizonyítás lefolytatására, bizonyítási indítványt azonban sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésben nem terjesztett elő. Ennek hiányában pedig nyilvánvaló, hogy a Pp. 252. § (3) bekezdésében foglalt feltételek sem állnak fenn, így ezen okból az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére sem kerülhet sor.

Mivel az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a felperes fellebbezési eljárásban felmerült és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított mértékű eljárási költségeit.

Miután az alperes személyes illetékmentes, ezért a le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a másodfokú bíróság a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2015. május 13.

. Pestovics Ilona sk.

a tanács elnöke

Takácsné dr. Kükáló Judit sk.
előadó bíró

. Sándor Ottó sk.

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő